

УДК: 343.98

DOI: <https://doi.org/10.32366/2523-4269-2020-70-1-177-183>

Волобуєв Анатолій Федотович,
доктор юридичних наук, професор
(Донецький юридичний інститут МВС України,
м. Кривий Ріг)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-9419-7446>

Меденцев Анатолій Миколайович,
кандидат юридичних наук
(Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1414-4529>

СЛІДЧО-ОПЕРАТИВНА ГРУПА ЯК СУБ'ЄКТ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Аналізується наявна процедура створення і функціонування слідчо-оперативних груп під час досудового розслідування. Відзначаються недосконалість чинного кримінального процесуального законодавства щодо визначення повноважень прокурора й керівника органу досудового розслідування стосовно створення і керівництва слідчо-оперативної групи в процесі розслідування у складних кримінальних провадженнях та негативні наслідки під час судового розгляду. Сформульовані пропозиції з питання правового врегулювання діяльності слідчо-оперативної групи як суб'єкта досудового розслідування та ролі прокурора як процесуального керівника.

Ключові слова: *слідчо-оперативна група; досудове розслідування; прокурор; процесуальне керівництво; керівник органу досудового розслідування.*

Постановка проблеми. Вивчення практики досудового розслідування кримінальних правопорушень дає підстави для констатації існування однієї з болісних проблем досудового розслідування – упорядкування та узгодження діяльності різних уповноважених суб'єктів. За своєю сутністю досудове розслідування є пізнавальним процесом, який можуть здійснювати кілька суб'єктів, котрі, відповідно до чинного КПК України, належать до сторони обвинувачення і наділені різним статусом і повноваженнями, а саме:

- 1) прокурор (ст. 36 КПК);
- 2) керівник органу досудового розслідування (ст. 39 КПК);
- 3) слідчий органу досудового розслідування (ст. 40 КПК);
- 4) оперативні підрозділи (ст. 41 КПК).

У зв'язку з наділенням указаних суб'єктів певною сукупністю повноважень щодо виконання слідчої роботи в кримінальному провадженні, виникає багато проблемних питань стосовно організації і процесуального керівництва досудовим розслідуванням, проведення окремих слідчих (розшукових) дій. Особливо яскраво це виявляється під час створення і функціонування слідчо-оперативних груп (далі – СОГ) для розслідування тяжких та особливо тяжких злочинів, які виступають організаційною формою об'єднання зусиль слідчих та оперативних підрозділів у кримінальному провадженні. Саме докази, отримані СОГ під час досудового розслідування, зокрема під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, стають об'єктом критичного аналізу (переважно з точки зору дотримання процесуальної форми отримання доказів) з боку сторони захисту в процесі судового розгляду [1, с. 23].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням створення та функціонування СОГ як одного з ефективних шляхів покращення взаємодії слідчих та оперативних підрозділів правоохоронних органів протягом багатьох років цікавилися дослідники, зокрема О. Я. Дубинський, В. С. Зеленецький, В. М. Биков, Б. Я. Петелін, В. В. Пивоваров, Д. П. Письменний, М. А. Погорецький, Л. М. Лобойко, О. В. Синеокий, С. В. Слінько, Л. Я. Гордін та ін. У їхніх наукових працях були сформульовані важливі положення процесуального, організаційного та психологічного характеру, які виступають теоретичним підґрунтям для подальших досліджень з урахуванням сучасних реалій. Наразі ж існує нагальна потреба в аналізі процесу створення та діяльності СОГ з урахуванням оновлення кримінального процесуального законодавства та перерозподілу повноважень суб'єктів досудового розслідування, що й складає мету цієї статті.

Виклад основного матеріалу. Є очевидним, що підвищення рівня організованості вчинення злочинів зумовлює відповідну корекцію в діяльності правоохоронних органів.

Зокрема, це стосується концентрації їхніх зусиль на

розслідуванні кримінальних правопорушень із великим обсягом слідчої та оперативно-розшукової роботи з метою забезпечення повного та неупередженого розслідування кримінальних проваджень у визначені терміни. Концентрація сил і засобів на розслідування таких злочинів виявляється у створенні слідчої або слідчо-оперативної групи, що дозволяє одночасне ведення слідства в декількох напрямках, у різних місцях з усебічною і паралельною перевіркою кількох версій, а також можливість зосереджувати зусилля на вирішенні окремих найбільш складних завдань.

Водночас проведення досудового розслідування СОГ містить у собі й деякі уразливі місця, пов'язані з певними недоліками чи прогалинами наявного правового регулювання. Як цілком справедливо зазначає А. Палюх, в організації розслідування кримінальних правопорушень бригадним методом одним з основних завдань виступає забезпечення умов для безпосереднього сприйняття всіх доказів у справі кожним членом слідчо-оперативної групи [2, с. 95]. Відповідно до ст. 94 КПК України «Оцінка доказів», слідчий, прокурор, слідчий суддя і суд оцінюють кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів – з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення; за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження. Проблема ж полягає в тому, що при груповому методі досудового розслідування безпосереднє сприйняття керівником і кожним членом групи всіх доказів у справі унеможливується, що ускладнює їхню правильну оцінку. Існує реальна небезпека того, що кожний окремих член групи та її керівник можуть не знати всіх результатів розслідування, що може викликати низку негативних наслідків (некоординовані дії окремих членів групи, порушення необхідної послідовності в роботі, проблеми в доведенні тощо). Використовуючи їх, сторона захисту під час судового розгляду може поставити під сумнів допустимість окремих доказів, отриманих тими чи іншими членами СОГ під час проведення слідчих (розшукових) дій. Тому ефективність досудового розслідування груповим методом передусім залежить від оптимального правового врегулювання всіх аспектів створення та функціонування СОГ.

Відповідно до ч. 2 ст. 38 КПК України, досудове розслідування здійснюють слідчі органи досудового розслідування одноособово або слідчою групою, але законодавець не вказав на слідчо-оперативні групи, які вже багато десятиліть використовуються на практиці. Окрім того, законодавець уникнув визначення порядку створення слідчої групи, статусу й повноважень її членів, що є суттєвою прогалиною і пов'язано з виникненням суттєвих труднощів у практичній діяльності. Завдання правового врегулювання організації групового досудового розслідування намагалося вирішити МВС України. Так, Наказом МВС України від 7 липня 2017 р. № 575 було затверджено Інструкцію з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної

поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їхньому виявленні та розслідуванні [3].

Відповідно до розділу IV вказаної Інструкції, СОГ створюються для всебічного, повного й неупередженого досудового розслідування у складних та великих за обсягом кримінальних провадженнях, а також щодо тяжких та особливо тяжких злочинів, учинених в умовах неочевидності, кримінальних правопорушень, які набули суспільного резонансу або вчинені на території декількох адміністративно-територіальних одиниць. СОГ можуть створюватися і у зв'язку з дорученням керівника прокуратури певного рівня стосовно здійснення досудового розслідування в конкретних кримінальних провадженнях, оформлених за вмотивованою постановою. Особою ж, уповноваженою створювати СОГ власним наказом, погодженим із керівником органу досудового розслідування (імовірно, ідеться про його подання), визначено керівника органу поліції певного рівня.

Примітним для наведеної Інструкції є те, що до складу СОГ, окрім слідчих та оперативних працівників, можуть залучатися працівники структурних підрозділів апарату центрального органу управління поліцією, територіальних органів поліції, у тому числі міжрегіональних територіальних органів поліції, їхніх територіальних (відокремлених) підрозділів. Одночасно керівником СОГ призначається слідчий, визначений керівником органу досудового розслідування для проведення досудового розслідування кримінального правопорушення. Разом із тим виникає питання, а чи відповідає чинний статус слідчого тим обов'язкам, які на нього покладаються у зв'язку з керівництвом СОГ?

Поза сумнівом, такий стан правового регулювання створення і функціонування СОГ не може бути визнаний досконалим, оскільки містить низку прогалин та неузгодженостей. Так, КПК України не містить визначення СОГ як суб'єкта досудового розслідування (указується тільки слідчий та слідча група). Не визначені повноваження та роль прокурора, який виступає процесуальним керівником досудового розслідування, і щодо застосування групового методу розслідування у складних кримінальних провадженнях. Відомчий же нормативно-правовий акт, яким є наведена Інструкція МВС України, покликаний регулювати тільки організаційні питання взаємодії між підрозділами та службами поліції, але не може встановлювати процесуальні форми діяльності суб'єктів досудового розслідування в процесі отримання доказів.

Окреслені недоліки, на наш погляд, зумовлені тим, що СОГ розглядається не як суб'єкт досудового розслідування, а лише як організаційно-правова форма взаємодії слідчих та оперативних підрозділів. Такий підхід пов'язаний із заниженням процесуального статусу СОГ, що характерно кримінальному процесуальному законодавству минулих років. Кардинальне ж оновлення законодавства й поступальне реформування правоохоронної та судової системи в Україні викликало суттєві зміни в тлумаченні окремих аспектів кримінального провадження, зокрема змагальності сторін в збиранні доказів та їхньої оцінки в суді. У зв'язку із цим, актуальним видається розгляд питань створення і функціонування СОГ через призму процесуальних правовідносин. На це одним із перших звернув увагу М. А. Погорецький, який, оцінюючи слідчого як центрального суб'єкта досудового розслідування, проаналізував особливості правовідносин, що складаються в нього з органом дізнання, начальником слідчого відділу та прокурором, у тому числі в процесі створення СОГ [4, с. 56–132].

Зважаючи на статус і повноваження прокурора в досудовому розслідуванні за чинним законодавством, акцентуємо, що саме його роль є провідною, але вона ніяк не визначена стосовно створення та функціонування СОГ (головними дійовими особами в цих питаннях є керівник підрозділу поліції певного рівня, керівник органу досудового розслідування і слідчий). Одним словом, це є суттєвою прогалиною в правовому регулюванні здійснення досудового розслідування груповим методом. У зв'язку із цим, потрібен аналіз установлених чинним законодавством статусу й повноважень прокурора в досудовому розслідуванні, які, на наш погляд, містять певні суперечності.

До того ж проблема полягає в розбіжностях у визначенні повноважень прокурора щодо досудового розслідування в Конституції України та КПК України, які з'явилися після внесення змін до Конституції 2 червня 2016 р. (розділ VIII Конституції України «Правосуддя» було доповнено ст. 131-1, що визначає функції прокуратури, та одночасно виключено розділ VII «Прокуратура») [5]. Відповідно до ч. 1 ст. 131-1 Конституції України, прокуратура здійснює:

- підтримання публічного обвинувачення в суді;
- організацію і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляд за негласними та іншими слідчими й розшуковими діями органів правопорядку;
- представництво інтересів держави в суді у виняткових випадках і в порядку, що визначені законом.

Але нині, на що звертає увагу С. Личик, КПК України в контексті повноважень прокурора не містить таких термінів, як «підтримання публічного обвинувачення», «організація досудового розслідування», «нагляд за негласними та іншими слідчими діями органів правопорядку», а «організація досудового розслідування», відповідно до ч. 1 ст. 39 КПК, узагалі покладається лише на керівника органу досудового розслідування. Водночас через два роки після прийняття названого нормативно-правового акта Верховною Радою України не прийнято жодного закону, який би забезпечував упровадження положень ст. 131-1 Конституції України до відповідних законів, у тому числі Кримінального процесуального кодексу України, Закону України «Про прокуратуру» [6].

До речі, потрібно зазначити, що використане в ст. 36 КПК України для визначення повноважень прокурора формулювання «нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням» явно не відповідає конституційному формулюванню – «організація і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням». Тому цілком обґрунтовано виглядає висновок, що функція прокурора не зводиться тільки до здійснення нагляду: у Конституції України фактично закріплено функцію здійснення прокурором досудового розслідування. Повноваження організації і процесуального керівництва досудовим розслідуванням дають прокурору можливість самостійно проводити повноцінне досудове розслідування від його початку й до завершення [6]. І потрібно зазначити, що прокурор наділений, як ніякий інший суб'єкт досудового розслідування, усіма необхідними повноваженнями його керівника. Але за наявності принципової неузгодженості між наведеними положеннями Конституції України та положеннями КПК України, що визначають повноваження прокурора й керівника органу досудового розслідування, потрібні уточнення редакції статей з урахуванням викладених фахівцями пропозицій і зауважень [6; 7].

З наділенням прокурора повноваженнями організації досудового розслідування виникає конкуренція з відповідними повноваженнями керівника органу досудового розслідування, що потребує їхнього чіткого розмежування. Зрозуміло, що розмежування організаційних повноважень цих суб'єктів повинно здійснюватися на підставі визначення різних предметів їхнього організаційного впливу. Якщо прокурор здійснює організацію досудового розслідування в конкретному кримінальному провадженні, виступаючи його процесуальним керівником, то керівник органу досудового розслідування (слідчого підрозділу) здійснює організаційну функцію саме стосовно слідчого підрозділу як колективного органу. На його керівника (і заступника) покладається насамперед виконання організаційно-розпорядчих обов'язків, як-от:

- розподілення між слідчими кримінальних проваджень з урахуванням їхньої кваліфікації та навантаження;
- забезпечення дотримання службової дисципліни, організації навчання та підвищення кваліфікації;

- аналіз роботи слідчого підрозділу за певний період, забезпечення його науково-технічними засобами, методичними посібниками, а також ефективності їхнього використання тощо.

Що стосується процесуальних повноважень керівника органу досудового розслідування, зокрема надання слідчому письмових указівок щодо ведення слідства, проведення слідчих (розшукових) дій (п. 3, 5 ч. 2 ст. 39 КПК України), то вони не можуть суперечити рішенням та вказівкам прокурора, що вимагає їхнього попереднього узгодження.

Наведені положення дають підстави дійти висновку, що конституційна функція прокурора щодо організації і процесуального керівництва досудовим розслідуванням найбільш органічно реалізується в процесі створення і функціонування СОГ. Якщо врахувати те, що СОГ створюються в найбільш складних кримінальних провадженнях (для розслідування економічних та корупційних злочинів; злочинів, учинених організованими групами і т. п.), то саме в цих процесах покликана реалізовуватися вказана функція прокурора. Як показує практика, у таких справах спостерігається негативна тенденція до збільшення кількості ухвалень виправдувальних вироків на підставі недотримання процесуальної форми – порядку проведення слідчих (розшукових) дій та їхнього оформлення відповідними постановами й протоколами [8]. Для прикладу можна навести виправдний вирок Держинського районного суду м. Харкова у справі № 638/4686/14-к від 02.07.2016, коли за зверненням сторони захисту в процесі судового розгляду були встановлені порушення процесуальної форми, а саме:

- суперечності під час унесення до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) повідомлення про кримінальне правопорушення за ст. 368 і ст. 369 КК України;
- отримання зразків для експертного дослідження неуповноваженою особою (здійснення оперативним співробітником змивів із рук особи, затриманої за підозрою в отриманні неправомірної вигоди);
- недоліки в оформленні результатів негласних слідчих (розшукових) дій тощо.

З урахуванням цих та інших помилок прокурора, слідчого та оперативних працівників, які проводили початкові слідчо-розшукові дії, суд визнав надані стороною обвинувачення докази очевидно недопустимими та ухвалив виправдний вирок [9].

Висновки. Підсумовуючи, зазначимо, що для уникнення колізій під час судового розгляду стосовно визнання доказів, отриманих СОГ під час досудового розслідування, недопустимими чи неналежними, потрібне чітке процесуальне врегулювання процедури створення і функціонування СОГ. Упевнені, що процедура створення СОГ як колективного суб'єкта досудового розслідування у складних кримінальних провадженнях із великим обсягом слідчої роботи повинна повністю належати до компетенції прокурорів (уповноважений відомчими нормативно-правовими актами керівник органу поліції не має процесуального статусу). На наш погляд, СОГ повинна створюватися вмотивованою постановою прокурора – керівника органу прокуратури (п. 9 ст. 3 КПК України), із призначенням прокурора – процесуального керівника СОГ (її склад формується за поданнями керівників органу досудового розслідування та оперативного підрозділу). У постанові повинно бути зазначено, що СОГ є суб'єктом досудового розслідування в конкретному кримінальному провадженні, а кожний її член за дорученням процесуального керівника уповноважується на проведення окремих слідчих і негласних слідчих (розшукових) дій та інших заходів (без складання окремих письмових доручень). Сторона захисту в кримінальному провадженні повинна бути поінформована про створення СОГ та її склад через ознайомлення з постановою, а також про кожну зміну в її складі.

Ясна річ, що окреслені процедурні питання потребують процесуального врегулювання (закріплення) окремою нормою КПК України, редакція якої може бути подана в такому вигляді:

«Стаття 38-1. Порядок створення слідчої або слідчо-оперативної групи

1. Слідча або слідчо-оперативна група може бути створена для розслідування у складних кримінальних провадженнях з великим обсягом слідчої роботи вмотивованою постановою прокурора – керівника органу прокуратури (п. 9 ст. 3 КПК України), із призначенням прокурора – процесуального керівника, який організовує і керує її діяльністю.

2. Відомості про вчинене кримінальне правопорушення вносяться до Єдиного реєстру досудових розслідувань процесуальним керівником групи або за його дорученням слідчим, який уходить до складу слідчої або слідчо-оперативної групи.

3. Члени групи (слідчі, співробітник оперативного підрозділу) уповноважуються її процесуальним керівником на проведення окремих слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій та інших заходів без складання письмових доручень.

4. Сторона захисту в кримінальному провадженні повинна бути ознайомлена з постановою про створення слідчої або слідчо-оперативної групи та її склад, а також про кожну зміну в її складі» (курсив мій. – Авт.).

Викладені положення і пропозиції не претендують на істину в останній інстанції, а є лише матеріалом для дискусії, спрямованої на визначення шляхів удосконалення чинного законодавства.

Список використаних джерел

1. Зейкан Я. П. Про недопустимі докази : методичні рекомендації для адвокатів. Харків : Фактор, 2019. 128 с.
2. Палух Андрій. Особливості процесу пізнання при бригадному методі розслідування. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2011. № 1. С. 95–101.
3. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні : Наказ МВС України 07.07.2017 № 575 (із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства внутрішніх справ України № 564 від 11.07.2019). URL <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17> (дата звернення: 22.12.2019).
4. Погорецький М. А. Кримінально-процесуальні правовідносини: структура і система : монографія. Харків : Арсіс, 2002. 160 с.
5. Конституція України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/> (дата звернення: 26.12.2019).
6. Личик Сергій. Організація і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням – конституційна функція прокуратури, що потребує законодавчого забезпечення впровадження. URL : <https://lexinform.com.ua/dumka-eksperta/> (дата звернення: 11.01.2020).
7. Баганець О. В. Аналіз приведення нормативних актів до нової редакції Основного Закону в руслі змін у судочинстві. *Юридичний вісник*. URL : <https://yvu.com.ua/sudova-reforma-i-konstytutsiya/> (дата звернення: 02.01.2020).
8. Комарницька Оксана, Ушатий Юрій. Процесуальне керівництво досудовим розслідуванням кримінального корупційного діяння. URL : <https://yvu.com.ua/protseualne-kerivnytstvo-dosudovym-rozsliduvannjam-kryminalnogo-koruptsiynogo-diyannya/> (дата звернення: 11.01.2020).
9. Справа № 638/4686/14-к. Кримінальні справи (до 01.01.2019). Держинський районний суд м. Харкова. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <http://www.reyestr.court.gov.ua/> (дата звернення: 16.01.2020).

References

1. Zeykan, Y. P. (2019). Pro nedopustimi dokazi: metodichni rekomendazii dly advokativ. [Inadmissible Evidence: Guidelines for Lawyers]. Kharkiv : Factor, 128 s. [in Ukrainian].
2. Paluh Andriy. (2011). Osoblivosti prozesu piznanny pri brigadnomu metodi rozsliduvanny. [Features of the process of knowledge in the brigade method of investigation]. *Visnik Nazionalnoi akademii prokuraturi Ukraini*. 2011,1, s. 95–101. [in Ukrainian].
3. Pro zatverdgeny Instrukzii z organizazii vzaemodii organiv dosudovogo rozsliduvanny z inshimi organami ta pidrozdilami Nazionalnoi polizii Ukraini v zapobiganni kriminalnim pravoporushenym, ih viyvleni ta rozsliduvanni. (2017). [On approval of the Instruction on the organization of interaction of pre-trial investigation bodies with other bodies and units of the National Police of Ukraine in the prevention of criminal offenses, their detection and investigation]. Nakaz MVS Ukraini 07.07.2017 № 575 (iz zminami, vnesenimi zgidno z Nakazom Ministerstva vnutrishnih sprav Ukraini № 564 від 11.07.2019). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17>. [in Ukrainian].
4. Pogoretsky, M. A. (2002). Criminalno-procesualni pravovidnosini: struktura i sistema. [Criminal procedural relations: structure and system]. Monografiy. Kharkiv : Arsis, 160 s. [in Ukrainian].

5. Constitutsiy Ukraini. [Constitution of Ukraine]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/>. [in Ukrainian].

6. Lichik Sergey. Organizatsiy i proceualne kerivniztvo dosudovim rozsliduvannyam – konstitu-ziyna funkziy prokuraturi, sho potrebuie zakonodavchogo zabezpechenny vprovadgenny. [Organization and Procedural Management of Pre-trial Investigation - A Constitutional Function of the Prosecutor's Office Requiring Legislative Support for Implementation]. URL : <https://lexinform.com.ua/dumka-eksperta/>. [in Ukrainian].

7. Baganets, O. V. Analiz privedenny normativnih aktiv do novoi redakzii Osnovnogo Zakonu v rusli zmin u sudochinstvi. [Analysis of bringing the normative acts to the new wording of the Basic Law in line with changes in the judiciary]. *Uridichni visnik*. URL : <https://yvu.com.ua/sudova-reforma-i-konstytutsiya/>. [in Ukrainian].

8. Komarnytska Oksana, Ushatiy Yuri. Procesualne kerivnictvo dosudovim rozsliduvannyam kriminalnogo korupciynogo diyunny. [Procedural guidance in the pre-trial investigation of criminal corruption]. URL : <https://yvu.com.ua/protsesualne-kerivnytstvo-dosudovym-rozsliduvannyam-kryminalnogo-koruptsiynogo-diyannya/>. [in Ukrainian].

9. Sprava № 638/4686/14-к. Kriminalni spravi (do 01.01.2019). Dzerzhinskiy rayonni sud m. Harkova. [Case No. 638/4686/14-c. Criminal cases (until 01.01.2019). Dzerzhinsky District Court of Kharkiv]. *Ediniy dergavniy reestr sudovih rishen*. URL : <http://www.reyestr.court.gov.ua/>. [in Ukrainian].

Volobuev Anatoliy,

Doctor of Law, Professor

(Donetsk Law Institute of the MIA of Ukraine, Kryvyi Rih)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-9419-7446>

Medentsev Anatoliy,

PhD in Law

(International Humanities University, Odessa)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1414-4529>

THE INVESTIGATIVE AND OPERATING GROUP AS THE SUBJECT OF PRE-TRIAL INVESTIGATION

The existing procedure for setting up and functioning of the investigative and operating groups during pre-trial investigation is analyzed. Attention is drawn to the shortcomings in the legal regulation of this procedure, which leads to negative consequences. It is emphasized that the procedure for setting up investigative and operating groups and the distribution of powers of its members is regulated by by-laws - instructions of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine. This causes certain conflicts during the trial that lead to the recognition of the accusations collected by the party as inadmissible and inappropriate. Attention is drawn to the inconsistency of the prosecutor's powers defined in Article 36 of the Code of Criminal Procedure of Ukraine with the constitutional provisions regarding the functions of the prosecutor in criminal proceedings. There is a need to distinguish between the organizational functions of the prosecutor and the head of the pre-trial investigation body, in particular, when setting up and operating an investigative task force during pre-trial investigation. The necessity of appointing a prosecutor as the head of the investigative task force as a collective subject of pre-trial investigation and determining the procedure for its creation is substantiated. To the end, it is proposed to supplement the Code of Criminal Procedure of Ukraine with a separate rule (Article 38-1) that would determine the procedure for setting up i the investigative and operating task force groups and the powers of their members, as well as to amend the Article 38 of the Code of Criminal Procedure accordingly.

Key words: *investigative task force; pre-trial investigation; prosecutor; procedural guidance; head of the pre-trial investigation body.*

Надійшла до редколегії 21.01.2020